

Oili Sarja

Havusta Sarjaksi

Oili Havun vuodet 1956-1958

HAVUSTA SARJAKSI

Oili Havun vuodet 1956-1958

OILI SARJA

HAVUSTA SARJAKSI

Oili Havun vuodet 1956-1958

© 2022 Oili Sarja

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6254-7

SISÄLLYSLUETTELO

Esipuhe

Millainen perhe me Havut olimme ?	1
Kesäapulaisena Kaukomarkkinat Oy:ssa	4
Kieikurssille Pau´hon, mutta ensin Pariisiin	12
Sitten Espanjaan treffeille	15
Hei, me liftataan !	22
Ranskan kielen kursseilla Pau´ssa	43
Näkemiin Pau, taas me liftataan !	76
Syyslukukausi 1956	94
Kauppakorkeakoulun ovet aukenivat	98
Tutustun opiskelutovereihini	105
Kielikerhotoimintaa ja vaikuttavia opettajia	112
Lisää opiskeluistani	119
Muutamia mietteitä naisen asemasta	128
Kauppakorkeakoulun ylioppilaskunnan historiaa	130
KY:n vihreäkantiset almanakat kertovat	134
Kauppakorkeakoulun ylioppilaskunta yrittäjänä	141
KY on paljon juhlinut	148
KY:n toiminta omin silmin nähtynä	156

Kevätlukukausi 1957	169
Seurustelu Ollin kanssa pääsee vauhtiin, on kevät	179
Kesä 1957 Ensimmäinen autokouluun, sitten Jyväskylään	183
Perheeni tutustuu Sarjoihin	186
Äitini suvusta uutta tietoa	198
Tehtaankadulle kesällä 1957	201
Syyslukukausi 1957	207
Kevätlukukausi 1958 Kihloihin	214
Jotain hyvin henkilökohtaista	222
Kesä 1958	235
Syyslukukausi 1958 Uusi koti Munkkiniemessä	238
Mittavat häävalmistelut	248
Häät	255
EPILOGI	262

Millaista oli elämä kaukaisella 1950-luvulla ? Millaista oli opiskelu Kauppakorkeakoulussa 1950-luvulla ? Mikä se Kauppakorkeakoulu oli ?

Me kaksi Havun perheen tyttöä, sisarukset Sinikka ja Oili pääsimme kesällä 1956 yliopiston kielikurssille Pau'n kaupunkiin Etelä-Ranskaan. Olimme juuri valmistuneet, Sinikka kielimaisteriksi. ja minä ylioppilaaksi. Edellisenä kesänä olimme olleet Kölnissä vastaavanlaisella yliopiston kesäkurssilla. Nyt oppisimme ranskaa ja hienoja käytöstapoja. Mutta mitä me saimme ?

Minulla oli edessäni opinnot Kauppakorkeakoulussa heti syyskuun 1956 alussa. Olin päässyt kielilinjalle, mikä on lopetettu jo aikoja sitten. Virallisesti sitä kutsuttiin Kirjeenvaihtajalinjaksi. Kauppakorkeakoulu on muuttunut minun päivistäni, nimikin oli välillä Helsingin Kauppakorkeakoulu ja nyt se on osanen mahtavaa Aalto yliopistoa, minkä campus on Otaniemessä.

Kirjan alussa kohtaamme siskokset, kymmenen vuoden ikäerosta huolimatta niin samanlaiset. Reippaat tytöt maailmaa tutkimassa, vanhempien kauhuksi liftaamalla. Olihan meillä myös syy lähteä, mennä kesäyliopistoon lukemaan ranskaa.

Toinen puoli kirjasta käsittelee opiskelua Kauppakorkeakoulussa, johon olin päässyt. ja missä opiskelin vuodesta 1956. Sitähän ei ole enää kuin historian kirjoissa, tämäkin on silkkaa historiaa, mutta omakohtaisesti koettuna. Mukana ovat opiskelutoverit ja opettajat. Tällaista reipasta ylioppilaselämää ei ainakaan samanlaisena enää ole. Kerron myös jatko-opinnoistani, mitkä suoritin kirjeenvaihtajan tutkinnon jälkeen työskennellessäni samalla Kansallis-Osake-Pankissa. Saatoin täten

saavuttaa kauppätieteiden kandidaatin arvon, mikä vuonna 1971 muuttui maisteriksi osallistuttuani juhlalliseen promootioon.

Kerron myös siitä kun aloin seurustella tulevan siippani Ollin kanssa, kurssitovereita kun oltiin. Yhdessä opiskeltiin ja päädyttiin naimisiin, siitäkin siis kerron.

Kun en ihan kaikkea ole itse muistanut tai tiennyt, olen käyttänyt apuna kirjaa "Kauppa- ja kauppakorkeakoulun ylioppilaskunta 1911-1961", jonka ovat toimittaneet Jouko Paakkanen ja Hannu Kärkkäinen ja minkä painopaikka on Oy Weilin & Göös Ab Helsingissä 1961.

Kiitän lapsenlastani, kauppätieteiden maisteri Joel Haarlaa kaikesta avusta mitä olen häneltä saanut, erikoisesti kirjoittamani teoksen saamisessa painettuun muotoon ja kansiin.

Helsingissä marraskuun 27 päivänä 2021

MILLAINEN PERHE ME HAVUT OLIMME ?

Ebba-äiti, kiltti kotiäiti, isää myötäilevä, sovinnollinen. Joskus saattoi suuttua pienistä asioista, silloin vain keitti yli. Innokas pukeutuja. Osasi ommella ja osasi hoitaa talouden, mutta tarvitsi rauhallisen aamun aamukahveineen.

Viljo-isä, reilu kaikessa, myös raha-asioissa. Mustasukkainen tytöistään, kaikista kolmesta. Yhtäkään ei olisi antanut pois. Kauppatieteiden maisteri, työteliäs, KHT-tilintarkastaja, kielimies, pankkimies, kaskumestari. Töissä Kansallis-Osake-Pankin johtokunnassa, mutta hoiti samalla perustamaansa Tilintarkastustoimisto Viljo Havu Kommandiittiyhtiötä, päätoimisesti sitä, jäätyään pankista eläkkeelle, 85-vuotiaaksi asti, muutaman innokkaan asiakkaan toiveesta.

Isosiskoni Sinikka, kirjan alussa 28-vuotias, seitsemän vuotta aikaisemmin suomalaisesta nuoruuden rakastetustaan leskeksi jäänyt kielimaisteri, joka oli ehtinyt jo välillä olla saksalaisen miehen kanssa kihloissa. Pienen tytön äiti. Jo huomattavasti maailmaa nähnyt, työskennellyt Saksassa ja Englannissa. Kova lukemaan hyviä romaaneja, kova tanssimaan, mutta ei laulamaan. Ehdottoman taitava leipomaan ja laittamaan ruokaa. Kiinnostunut matkustamisesta (kukapa nuori nainen ei olisi ?). Nähnyt jo sitä ja tätä.

Sitten Oilista eli minusta itsestäni. Olin 18-vuotias juuri ylioppilaaksi päässyt nuori tyttö, jolla oli aina ollut paljon ystäviä. Takana vuoden kestänyt romanssi Pentti Saarikosken kanssa nuoruuden sarastuksessa 16-vuotiaana. Pieniä romanssinpoikasiakin oli ollut aluillaan Kölnissä

kielikursseilla 17-vuotiaana edellisenä kesänä, mutta eivät ne alkua pidemmälle vielä ehtineet kehittyä. Kolumbialainen runoilija Ramiro Lagos oli minua Kölnin kurssilla kosinut, mutta enhän minä vielä koulutyttyönä voinut edes ottaa Ramiroa vakavasti. Ramiron löysin netistä uudestaan vuosi pari sitten ja tämän Madridissa asuvan, nyt 99 vuotta täyttäneen runoilijan kanssa kirjeenvaihto lähti käyntiin. Mitä ihmettä sitä voikaan vielä netissä löytää ! Espanjalaisen Luisin kanssa olin kirjoitellut pitkin talvea.

Olin unohtaa perheen kolmannen tytön, Ruth Inkeri Kristiinan, joka syntyi sisareni avioliitosta Hugo Kokon kanssa. Avioliitto kesti kolmisen vuotta ja se päättyi Hugon hirttäytymiseen. Perhe asui koko ajan yhdessä kanssamme Katajanokalla kun sodan jälkeinen asuntotilanne oli tunnetusti ankea. Ruth jäi vanhempieni iloksi silloin kun Sinikka avioitui agronomi Eero Kaljalan kanssa. Ruth meni naimisiin varakkaan saksalaisen liikemiehen Johann Brinkmannin kanssa heti kun oli valmistunut hum.kandiksi Helsingin yliopistosta. Avioliitto oli onnellinen, mutta erityisesti Ebba-äiti suri Ruthin lähtöä Saksaan kovasti.

Kotini oli Katajanokalla isän työnantajan Kansallis-Osake-Pankin omistamassa talossa Laivastokadulla, näköala merelle Upseerikasinon yli, 120 neliötä, kolme huonetta, isot ikkunat, kaunisti kalustettu, taidetta seinillä. Perheellä auto, ensin Opel Olympia jo vuodesta 1937, mikä oli vaihtunut isompaan vuosien kuluessa. Kesämökki Vartiokylässä Helsingin alueella omalla tontilla jo vuodesta 1936. Talous kunnossa, rahaa ei pihistellä mutta sitä ei syydetä turhuuteen.

Perheen kiltit työt, Sinikka ja minä saimme paljon aikaan ranskan kielen kesäkurssilla, kurssia ennen ja sen jälkeenkin, kun me menimme Pau'hon. Palkintona saimme kielikurssin, Sinikka maisterin tutkinnon suorittamisen takia ja minä ylioppilaaksitulon kunniaksi. Mitä nämä

1956 ylioppilaaksi päässyt Oili matkasi Sinikka-sisarensa kanssa yliopiston kesäkurseille etelä-Ranskaan Pau'hon, mihin yhdistyi yllättävä liftaus etelä-Espanjaan saakka. Kurssin loputtua tytöt palasivat kotiin liftaamalla Espanjan kautta. Oili suoritti ensin kirjeenvaihtajan tutkinnon 1959 ja jatkoi suorittamalla kauppatieteiden kandidaatin tutkinnon pankkityön ohella 1968.

Historiallisesti mielenkiintoinen on kuvaus opinnoista Kauppakorkeakoulussa 1950-luvun loppupuolella. Kirja on myös kertomus tutustumisesta ja avioitumisesta Olli Sarjan, opiskelutoverin kanssa. Kirja päättyy oman kodin hankintaan, häiden valmisteluun ja häämatkaan Maarianhaminaan.

